

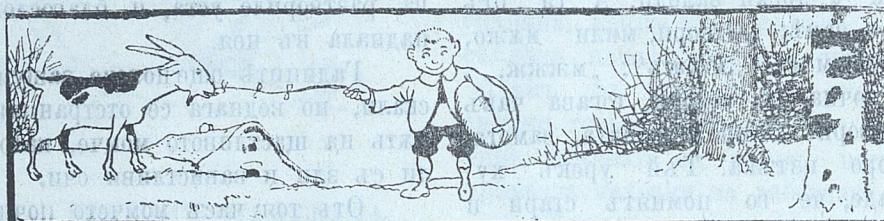
ЧОЧО ПИПОНКЪВЪ.

— Чоко, рѣши ли си задачитѣ?

— Рѣшихъ ги, мамо.

— Тогава тичай на фурната да вземешъ единъ хлѣбъ!

Чоко скокна радостенъ, засвирика съ уста и затърча на фурната. Зема той единъ хлѣбъ и самодоволно тръгна за вѣжки.

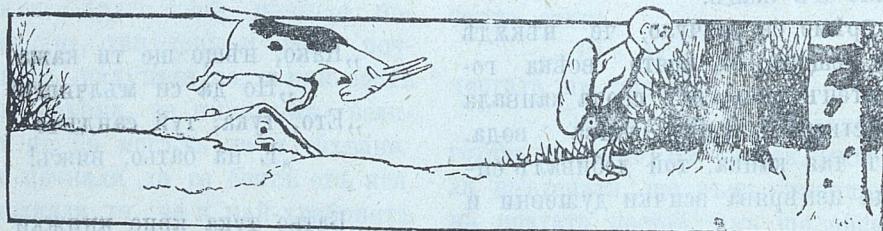

Но не щешъ ли, на улицата го срѣщна една интересна коза, съ лукавъ погледъ, съ врѣсливъ гласъ, съ тѣнки рогчета, съ дълга брадица.

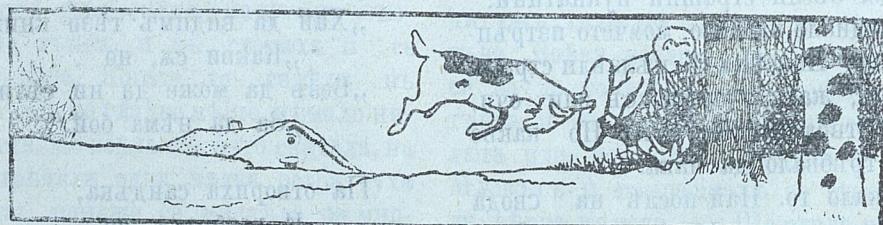
— Бряяя! — каза тя на Чоко.

Чоко ѝ се оплези и изврещъ като нея. Козата приятелски го иаближи. Чоко откъсна една пръчка отъ съсѣдната върба и почна да я драще по муцунката и да я сърди.

Козата веднага стана сериозна. Заклати брадата си, тупна съ кракъ и показа на Чоко остритѣ си рога.

Чоко разбра, че козата отъ шега не разбира, и благоразумно побѣгна, като турна хлѣба на гърба си, за да се предпази отъ козата.

Разсърдената коза настигна Чоко и го кюсна силно отзадъ. Остритѣ ѝ рога се забиха въ мекия хлѣбъ, а Чоко отскокна нѣколко крачки напрѣдъ, като залитна да падне.

Въ страхъ си Чоко се скри задъ дънера на близкото дърво и си опъна гърба, за да може да отбие втория ударъ на козата.

Козата изправи глава и усѣти, че нѣщо тежи на рогата ѝ. Тя веднага разбра, че това е Чочовия хлѣбъ, и се усмихна отъ щастлива мисъль.